

Az óbecsei Árpád-házi Szent Margit Plébánia hív? népe adománygy?jtést indított útjára, melynek célja két új harang megvásárlása. Az alábbiakban teljes terjedelemben közöljük felhívásukat.

Kedves Magyar Testvéreink szerte a nagyvilágban!

Mi, az Óbecse-újfalusi Árpád-házi Szent Margit Plébánia hív? népe hálatelt szívvel állunk az Úristen színe el?tt, ki megajándékozott bennünket azzal a kegyelemmel, hogy az Istent megtagadó XX. század második felének derekán szent hajlék épülhet az ? dics?ségére, s az újfalusi nép lelki javára, melyben azóta is összegy?lik a hívek imádságos közössége, hogy Isten igéjét meghallgassa, s az oltár áldozatában a golgotai szent és örök áldozatból részesedjen. Templomunk nem a legnagyobb, nem a legszebb, de mégiscsak fontos és kedves számunkra, mert a miénk, s ezért minden ügyének el?mozdítása szívügyünk is egyben.

A Szabadkai Egyházmegye Schematizmusa szerint az egyházközséget, melyet a magyar nemzet egyik legszebb liliomának, Árpád-házi Szent Margitnak véd? pártfogásába ajánlottak, a történelem, magyar szemmel nézve igen sötét korszakában, 1927-ben alapították. Miután templom abban az id?ben anyagi és politikai okok miatt nem épülhetett, az istentisztelet céljára az újfalusi iskola egyik termét alakították át kápolnának. 1944-ben a felszabadulásnak csúfolt kommunista terrort követ?en többé azonban szó sem lehetett arról, hogy pap tegye a lábát a „nép” iskolájába, így az onnan kilakoltatott kápolnának egy egyszer?, kissé átalakított parasztházban találtak helyet a helybeliek. Óbecse-Újfalu hív? népe templomot szeretett volna építeni, de az elvtársak még azt a kifejezetten templomépítés céljaira fenntartott telket is inkább elkönfiskálták, amely e városrész központjában lett el?látva a negyvenes évek beli magyar közigazgatás idején. A telken ma is sportpálya és játszótér található.

Fordulópontot a hetvenes évek hoztak, amikor az akkori javuló jugoszláv életszínvonal újra el?hívta a templomépítés gondolatát. A szocialista hatóságok minden erejükkel gátolták a templom építését, mert a Katolikus Egyház nem hajlott meg akaratauk el?tt, másrészt pedig itt 99%-ban magyar anyanyelv? hívekr?l volt szó. Az ügy odáig fajult, hogy maga Tito elvtárs, az akkori Jugoszlávia teljhatalmú ura személyesen volt kénytelen fogadni a templomépít?k küldöttségét. A templom, ha szerény méretben is, de végül felépült. Igaz nem Újfalu központjában, hanem egy félrees? helyen. Nem épülhetett tornya – hiszen megtiltotta a hatalom - kívülr?l nem kerülhetett rá kereszt – mert ezt is megtiltották a hatóságok – nincs sekrestye – mert az építési engedélyben meghatározott méretekbe egyszer?en nem fért bele, nincs WC a hívek számára, de 1982-ben mégiscsak volt mit felszentelnie az akkori püspöknek. Felépült tehát egy szerény templomocska, ami inkább hasonlít egy csúnya raktárra, mint egy templomra, de legalább van és használható.

Sajnos, templomunk szépítése, díszítése, fejlesztése építését?l kezdve jelent?s akadályokba ütközött, hiszen, az anyagiak ugyan jóval könnyebben rendelkezésre álltak volna abban az id?ben, de az azóta már a feledés homályában elvesz? alantas politikai ideológia gonoszságának minden erejével akadályozta a templom ügyének el?rehaladását. Ma már politikai és ideológiai akadályok hivatalosan nem gördülnek elénk, de elszegényed? országunkban az anyagiak megteremtése óriási gondot jelent, f?leg ha arra gondolunk, hogy

Újfalusi városunk egyik legszegényebb része. Mégis szívügyünknek tartjuk a templom, a felszerelés és a kísér? objektumok apró lépésenkénti, de mégis folyamatos fejlesztését, mert tudjuk, hogy aki megáll, arra gondolván, hogy már úgysem léphet el?re, az valójában már el is indult a visszafelé tartó úton.

Plébániánk alapítása szerint harmadik katolikus plébániája Óbecse városnak, de súlya mégiscsak felértékelődött, mert a város legszegényebb része lévén, igen sok magyar nemzetiség? – s ezért hátránnyal induló – fiatal család költözött ide az id?k folyamán, kihasználva az alacsony ingatlanárakat. **Becslések szerint 2000 és 2500 közötti a magyar katolikus aránya, akik ide tartoznak. Fiatal családokról van szó, amit mi sem bizonyít jobban, minthogy a városiak közül az itteni általános iskola tudhatja magáénak a legtöbb tanulót.**

Templomunkat – amennyiben ezt az anyagiak egyszer majd megengedik – szeretnénk egyszer szentélyvel, sekrestyével, s egy kisebb toronnyal is bővíteni. Ez azonban óriási megterhelést jelent, hiszen a plébánia pénztára szinte soha nem rendelkezik erre fordítható pénzzel, s?t sokszor a fenntartás legalapvet?bb költségeinek el?teremtése is gondot okoz.

Futó projektünk közé tartozik két új harang megvásárlása. Meglév? – mindezidáig egyetlen – lélekharangunk mellé szeretnénk még két másik harangot vásárolni, hogy hárman együtt kísérik a keresztény élet minden eseményét, születésünkt?l egészen a halálunkig, hívva az él?ket az istentiszteletra és imádságra, s kísérvé a holtakat utolsó útjukra, hírül adva örömet, hogy hálát adjunk Istennek, de egyszersmind a bajról és szomorúságról is verselve, hogy imára emeljük kezünket mindazokért, akik akár lelki, akár testi dolgokban segítséget szenvednek.

F?tisztelend? és nagyméltóságú Péntes János püspök atya engedélyével és püspöki áldásával célunk megvalósításának első lépéseként árajánlatot kértünk a szlovéniai Žalec városban m?köd? OMCO FENIKS harangönt? m?helyt?l, melynek harangjait mi becseiek közvetlenül is jól ismerjük, hiszen mind a belvárosi, mind az alsóvárosi templom tornyában találkozhatunk munkájukkal, de a Szent József vikáriatemplom három harangját is ?k öntötték, melyek – mint tudjuk – csodálatos összhangban zengenek. Szakszer? ajánlatuk szerint meglév? harangunkat úgy kellene kiegészíteni a másik kett?vel, hogy egybehangzásuk szerint az ún. „Gloria-motívum” jöjjön létre, ami azt jelentené, hogy a meglév? As² hangú lélekharang mellé egy F² hangú 92 kilogrammos középs? harang és egy Es² hangú 130 kilogrammos nagyharang kerülne. Sajnos azonban katolikus népünk annyira szegény, hogy egyszer?en nem tud összejönni a két harang, illetve azok haranglábra való felszerelésének és villamosításának ára, noha mindössze kb. 9000 euró összegról volna szó. Ez nem nagy összeg, ha a nagyvilág gazdasági viszonylataiban gondolkodunk, de óriási és szinte elérhetetlen a mai szerbiai korrupciós és kizsákmányoló gazdasági körülmények között.

Ezért alázatos kéréssel fordulunk tehát minden jóakarató emberhez, hogy lehet?ségeihez mérten támogassa az Isten újfalusi házána ügyét. Tudjuk, hogy az anyagiak el?teremtése jelen, s sokszor elszomorító történelmi helyzetünkben sok család számára szinte emberfeletti küzdelmet jelent, s soha nem lehetnek biztosak abban, hogy mit hoz a holnap, ezért alázattal és fejünket meghajtva kérünk most adakozó segítséget minden jóakarató testvérünkt?l. Valljuk, hogy önmagában – egyfajta utolsó mohikán módjára – senki nem juthat el?bbre, de ha sokan és egy szívvel fogunk a tervek megvalósításához, mindannyian csak annyit téve a közösbe, amennyit szívünk b?sége és lehet?ségeink megengednek, akkor szándékunkat, s?t, egész életünket biztosan kíséri majd a jóságos Isten áldása, s ha ? velünk van, senki nem lehet

